

PROLOOG

Het gebons op de deur wordt steeds erger. Net als de chaos in mijn hoofd. Ik zoek naar orde in de wirwar van beelden en emoties, maar het is onmogelijk. De deurbel beweegt rammelend op en neer. Het is een kwestie van tijd. Ik weet het, en erger, mijn belager weet het ook. De gesloten deur zal hem niet tegenhouden.

‘Maya, doe open!’ Opnieuw klinkt er een dreun, gevolgd door gekraak.

‘Hou op! Laat me met rust.’ Mijn stem klinkt vreemd schel, hoog. Maar hoe hard ik ook schreeuw, mijn gegil heeft geen enkel effect.

Kom op, doe iets. Beweeg je, blijf niet staan. Ik moet hier weg. Zo snel mogelijk. Als ik niet zo wil eindigen als... *Niet aan denken. Daarmee maak je het alleen maar erger.* Ik gebruik al mijn wilskracht om mezelf te bevrijden uit mijn verlamming en ben in twee grote stappen bij mijn bureau. Ik ruk de la open. Zonder na te denken gooi ik er van alles uit. Mijn dagboek belandt met een klap op de grond, net als een paar potloden, een gummetje, gebruikte zakdoekjes en wat oude dropjes. Niets bruikbaar. *Wat had je dan verwacht? Een pistool?* Ik zoek steun tegen de muur. *Je ademt te snel.* Met moeite probeer ik langzaam in en uit te ademen.

‘Maya! Laat me erin!’

Meteen ben ik mijn ademhaling vergeten. In paniek kijk ik naar de deur. De stoel glijdt bijna weg. Snel draai ik me weer naar mijn bureau en laat mijn blik over het blad glijden. Het is bezaaid met boeken, papieren, lege borden en glazen. Troep. Iets waarover mijn moeder al minstens honderd keer geklaagd heeft. *Ruim je kamer nou toch eens op, Maya.* Ik zou er alles voor geven als mam nu in mijn kamer stond te zeuren over de rommel. Gefrustreerd veeg ik met mijn rechterarm een deel van de spullen op de grond. Het lawaai dringt nauwelijks tot me door. Het is niets vergeleken bij het aanhoudende gedreun tegen mijn deur. Moedeloos kijk ik naar de scherven op de grond. Dan klinkt er een enorm gekraak. De deur heeft het begeven.

DEEL 1

NOVEMBER 2019

‘I didn’t want normal until I didn’t have it anymore.’

– Maggie Stiefvater, *Lament: The Faerie Queen’s Deception*

Famke

Zit op fiets

Famke

Sorry politie 🤖

Had geen licht

Famke

Nee, waarschuwing
gelukkig

5 min

Maya

Ben je er bijna?

Ik wil geen briefje halen

Maya

Hurry

???

Maya

Shit, boete?

1

‘Heb je gezien hoe hij naar je keek?’ Famke kijkt me via de spiegel vragend aan.

‘Wie?’ Vanmorgen regende het en nu mijn haar weer droog is, loop ik rond met een enorme pluizenbol. Met mijn vingers en wat water probeer ik het weer een beetje toonbaar te maken.

‘Kurk, wie anders?’

Ik trek mijn wenkbrauwen op, maar zeg verder niets. Niet dat Famke zich daar iets van aantrekt. Ze is mijn beste vriendin en weet heel goed dat ik Kurk leuk vind. Daarbij houdt ze ervan om mij op de kast te jagen, het liefst met het onderwerp jongens.

‘Doe maar niet alsof het je niets kan schelen, Maya.’ Plagend prikt ze in mijn bovenarm. ‘Ik weet best dat je Kurk leuk vindt. Waarom mag Joost weten. Rare naam, raar haar, rare schoenen. Hopelijk kan hij lekker zoenen...’ Ze grinnikt.

Hoofdschuddend draai ik me om. Met moeite houd ik mijn lach in. ‘Doe niet zo raar,’ mompel ik, maar ik kijk haar niet aan.

Famke en ik zijn al vriendinnen sinds de brugklas. Tijdens de introductieweek leerden we elkaar kennen en sindsdien zijn we onafscheidelijk. We kwamen erachter dat we maar een paar straten van elkaar wonen. We houden bijna van dezelfde muziek, hebben dezelfde

hobby's, vinden dezelfde films leuk. *Best friends forever*.

Behalve jongens. Daarin zijn we heel verschillend. Gelukkig maar. Ik moet er niet aan denken dat Famke en ik op dezelfde jongen zouden vallen, maar daar hoeft ik me bij Kurk geen zorgen over te maken. Met zijn blonde haar en blauwe ogen is hij het tegenovergestelde van wat Famke leuk vindt.

‘Heeft hij je al mee uit gevraagd?’

‘Nee, joh. Natuurlijk niet. Volgens mij gaat hij liever met Isa.’ Ik probeer mijn stem zo luchtig mogelijk te laten klinken.

‘Isa? Nee, joh. Dat is volgens mij helemaal niet zijn type.’

Ik schiet in de lach. ‘En sinds wanneer weet jij wat zijn type is?’ Hoofdschuddend haal ik mijn handen weer door mijn haar.

‘Jij bent zijn type. Zoals ik al zei: heb je niet gezien hoe hij naar je zat te kijken?’

‘Kom op.’ Zuchtend werp ik nog een laatste blik in de spiegel. ‘Biologie begint zo en ik heb geen zin om te laat te komen.’ Ik gooi mijn tas over mijn schouder en loop de gang in. Nonchalant, alsof ik geen hoofd vol ontploft kroeshaar heb.

Het is druk. De eerste bel is al gegaan en iedereen probeert zo snel mogelijk zijn lokaal te vinden. Ik scan de gezichten die ons passeren. Sommige leerlingen zijn druk in gesprek, andere kijken gespannen en een aantal probeert op te gaan in de massa, om maar zo min mogelijk op te vallen.

Niet opvallen is voor mij niet altijd mogelijk. De school bestaat voornamelijk uit witte leerlingen. Met mijn lichtbruine huid en zwarte, krullende haar val ik dus al snel uit de toon. Meer dan eens is me gevraagd of ik geadopteerd ben. Meestal door iemand die alleen mijn moeder heeft gezien, zij heeft lichte ogen en blond haar. Een groter contrast is bijna niet mogelijk. Maar wanneer ze mijn vader leren

kennen bestaat er geen enkele twijfel over dat ik een kind van mijn ouders ben.

Mijn vader komt van de Molukken. Groot, sterk en donker. *En streng*, denk ik erachteraan. Maar niet zo streng als *nenek* en *datuk*, mijn opa en oma. Als ik mijn moeder moet geloven, waren die vroeger pas echt streng. Vooral omdat mijn vader hun oudste zoon was. Een voorbeeld voor de rest van de kinderen. Een pak slaag was toen gewoon. Als hij onvoldoendes haalde moest hij midden in de kamer staan, terwijl hij met uitgestrekte armen een stoel omhoog hield. Zo lang mogelijk. Ik kan me er weinig bij voorstellen, mijn opa en oma zijn altijd zo lief. Maar blijkbaar is pap vergeleken bij hen een watje.

Met Famke vlak achter me probeer ik me door een groep brugklassers heen te wurmen. Elk jaar lijken ze kleiner en brutaler te worden.

‘Hé, ga eens opzij.’ Famke komt naast me lopen en duwt een paar van die ukkies aan de kant. Geschrokken kijken ze op. In hun ogen zo’n verwilderde ‘waar ben ik in godsnaam beland’-blik. Na ruim drie maanden op de middelbare zijn ze nog steeds niet helemaal gewend aan hun nieuwe status. Van de oudste op de basisschool, naar de jongste op een school die vier keer zo groot is en waar vaak het recht van de sterkste geldt.

Dan zie ik Kurk. Ook hij probeert zich een weg te banen door de gang. Hoewel het bij hem een stuk makkelijker gaat. Op de een of andere manier ontstaat er een pad waar hij loopt. Het doet me denken aan Mozes die de Rode Zee splt. Bijna nonchalant maakt hij gebruik van de ontstane ruimte.

Ik probeer niet al te opvallend te kijken. Voor je het weet heeft Famke weer een hele lijst met opmerkingen paraat. Natuurlijk was het me opgevallen dat Kurk tijdens het blokuur Nederlands regelmatig mijn kant op had gekeken. Maar ik kan me niet voorstellen dat dat

ook maar iets te betekenen heeft. Waarschijnlijk vond hij mijn ontplofte kapsel hilarisch. Of in elk geval zo raar dat hij zijn ogen er niet vanaf kon houden.

Famke schiet voor me langs het lokaal in. En net als ik naar binnen wil stappen, voel ik een hand op mijn schouder. Verbaasd draai ik me om. Het is Kurk. Mijn hartslag schiet meteen omhoog en ik voel dat mijn gezicht warm wordt.

‘Hé.’ Ik doe een stap opzij zodat andere leerlingen door kunnen lopen.

‘Hé, Maya. Heb je even?’

Stompzinnig kijk ik hem aan. Ik zoek naar woorden, maar kan ze niet vinden, dus besluit ik maar te zwijgen. Ik merk dat het hem een beetje in verwarring brengt, maar blijkbaar is hij beter in dit soort dingen dan ik.

‘Hoorde ik je laatst niet over The Max Meser Group?’

Nu brengt hij mij in verwarring. The Max Meser Group is een band waar ik graag naar luister. Ze spelen voornamelijk indierock. Famke vindt ze vreselijk. Eigenlijk ken ik niemand die naar ze luistert.

‘Ja, hoezo?’ Ik probeer mijn stem luchtig te laten klinken, maar dat lukt niet helemaal. Kurk gaat me vast vertellen dat hij hun muziek helemaal niets vindt. *Ik vond je leuk, Maya, maar als je hiervan houdt, laat dan maar zitten.*

‘Ze spelen in januari in Simplon. Ik dacht dat je het misschien wel leuk zou vinden om samen te gaan. Het duurt nog even, maar mijn broer werkt er en hij kan vast wel twee kaarten regelen voor een leuk prijsje. Misschien kan hij ons zelfs wel backstage krijgen.’ Kurk kijkt me aan, dan verplaatst zijn blik zich naar beneden. Had ik vanmorgen nu maar mijn blauwe blouse aangetrokken in plaats van deze vormloze trui.

‘Kurk, Maya, komen jullie binnen? Straks kunnen jullie weer verder praten.’

Natuurlijk, vraagt Kurk me eindelijk mee uit, komt die heks van biologie er weer tussen.

‘Dus wat denk je? Heb je daar zin...’

Maar voor Kurk zijn zin kan afmaken stapt mevrouw De Boer half de gang in en grijpt naar de deurklink. ‘Nou, even opschieten, jongens. Anders kunnen jullie je gaan melden en een telaatbriefje halen.’

‘We hebben het er zo nog wel over,’ fluistert Kurk me toe. Als ik de klas binnenga loopt hij vlak achter me. Ik kan de warmte van zijn lichaam bijna voelen. Dat is pas biologie.

‘Mag ik je ID zien?’ vroeg ze.

Met een bonkend hart haalde ik Xantippes rijbewijs uit mijn zak en stak het naar voren terwijl ik mijn vinger half op de pasfoto hield.

Ze pakte het aan. Ik liet niet los.

‘Sorry, mag ik even?’ vroeg ze, ineens streng.

Dat mocht niet. Xantippe en ik leken totaal niet op elkaar. Xantippe had heel lang donker haar, dat van mij was korter en vol blonde highlights. Xantippe had een bleek, spits gezicht. Ik was ook bleek, maar niet spits. Xantippe had een grote haakneus, ik meer een ronde, rode kabouterneus.

‘Dat donkere stond je ook wel leuk,’ zei de receptioniste toen ze mijn rijbewijs teruggaf. Mensen zien alleen wat ze willen zien. En misschien moest ik de regen ook bedanken, bedacht ik toen ik in de riant bespiegelde lift stond. Niemand ziet er op haar pasfoto uit als een verzopen kat.

De hotelkamer leek exact op de hotelkamers uit mijn fantasieën: ruim, met een kingsize bed, een zachte fauteuil, een prachtig eikenhouten bureau en een enorme kast waarin ik mijn kleren kon ophangen. De zeldzame keren dat ik als kind met mijn ouders en broer in een hotel was geweest, hingen er hooguit twee ijzeren hangertjes in de smalle kast.

En er was een minibar! Er zat veel alcohol in, en chips, en snoepjes. Ik opende meteen een zakje winegums en at ze achter elkaar op.

Dit is het, zei ik tegen mezelf. Dit is wat je altijd hebt gewild. Oké, dat vandaag één grote ramp was, dat is jammer. Maar misschien is dit juist gebeurd omdat je bestemd bent voor iets groters dan lid worden van een studentenvereniging. En niemand heeft gemerkt wat je hebt gedaan. Joris kwam je niet achterna. Xantippe zal pas over weken eens een keer merken dat ze haar creditcard en rijbewijs kwijt is. Die 250 euro zal ze nooit missen. Xantippe geeft al 250 euro uit vóór lunchtijd. Alles is goed. Om mijn interne monoloog kracht bij te zetten, gaf ik haar rijbewijs een kus.

Beneden dachten ze dat ik Xantippe was, maar ik was hier niet gekomen om iemand anders te worden. Ik was hier gekomen om mezelf te worden.